

[Wilhelm.]

faktisk sige det modsatte.« Eller hvad hr. Knud Damgaard sagde den 10. februar 1976 her i tinget, Folketingstidende 1975-76, sp. 5625-26:

»Vi har fra socialdemokratisk side ikke nogen grund til at føle os beskæmmet over at have deltaget i dette her. Vi føler, det er i overensstemmelse med nogle gode socialdemokratiske boligprincipper.«

Det var vurderingen, og derfor finder jeg det usmageligt, at den, der er trådt ud af aktiv politik, skal hænges ud som den egentlige ansvarlige og den eneste ansvarlige for dette, uden at jeg i øvrigt har grund til at forsvare hr. Helge Nielsen.

Den reaktion, der kommer nu, er selvfølgelig et resultat af den faktiske udvikling og virkelighed og så det pres, som almindelige mennesker har lagt på forligspartierne. Jeg vil sige i den forbindelse, at jeg synes, der en sjælden gang er grund til at takke nogle journalister, Politikens journalister først og fremmest, for at have formidlet de oplysninger og de erfaringer og de kendsgerninger, som almindelige mennesker har bragt til dem. Det er sjældent, det sker, det er sjældent, at virkeligheden kommer så tæt på avislæsere, som den er kommet i dette tilfælde, og jeg tror, det har bidraget konstruktivt til det pres, der er lagt.

Man taler om presset fra den socialdemokratiske venstrefløj. Det er klart og tydeligt sludder. Jeg er ikke i tvivl om, at der er folk på den socialdemokratiske venstrefløj, der har ønsket ændringer af dette, men de tav stille, indtil løbet var kørt. Så kom hr. Lykketoft og andre og kritiserede bagefter, og det er muligt, man har kritiseret mere siden. Men det er lige så klart, at man ikke havde haft gnist af chance for at rokke ved noget som helst, ej heller i gruppen, hvis ikke der havde været det pres udefra, som er et skoleeksempel på, hvordan tingene fungerer, når de fungerer bedst, selv om det er defensivt.

Der er sagt om det forslag til ændring, der nu er kommet - det er fru Kirsten Jacobsen, der har sagt det - at det kunne være skrevet af Preben Wilhelm. Det tager jeg som en anerkendelse, af boligministeren vel at mærke, for jeg kunne ikke have skrevet det dér, det er helt sikkert.

Det er ikke rigtigt, at vi er tilfredse og har udtrykt tilfredshed med det, der nu er kommet. Vi ønsker et stop, vil jeg gerne gentage, og vi

er ikke tilfredse med det, der ligger. Men skal man vurdere det, der ligger, så mener jeg også, man retfærdigvis må sige, at der er tale om en ganske betydelig stramning, og at visse dele af denne stramning så at sige direkte er hentet fra nogle ændringsforslag, vi stillede sidste år, ikke fordi det så blev spiseligt, men i desperate forsøg på at dæmme op for de allerværste følger.

Der skal nu gives tilbud om andelsovertagelse før modernisering. Det er så at sige ordret et ændringsforslag, vi stillede og fik stemt ned. Der skal gives en forlænget frist. Det stillede vi ændringsforslag om, og det blev stemt ned. Det 25 pct.s ågertillæg skal forsvinde, desværre ikke helt, som vi foreslog, men det nedsættes til 15 pct. Jeg har ikke tillid til, at en 8 pct.s reduktion af prisen hjælper på andelsovertagelsen. Det vil stadig væk betyde, at boligudgiften gennemsnitligt stiger $2\frac{1}{2}$ gang ved andelsovertagelse, vel at mærke hvis alle er andelshavere. Det er de normalt ikke. Normalt er det kun nogle af dem, og så stiger udgiften endnu mere. For det fjerde er der visse af kravene her, som man vil give tilbagevirkende kraft fra fremsættelsen. Det krav stillede vi om anpartsstopet sidste år. Det havde mån betænkeligheder ved, og det blev stemt ned.

Der er altså ting i dette, som er reelle stramninger, det synes jeg skal siges. Det skal også siges, at det ikke er nok.

Der er mange ting, vi skal have undersøgt under udvalgsarbejdet. Der er forholdet mellem ejerlejlighedsudstyknings og saneringspolitik, byfornyelsespolitik. Der er virkningerne af de ændrede arealkrav, som også betyder slækkelse på visse områder. Der er de mulige huller, som stadig væk ligger rundt omkring, og som nok ikke alle er opdaget. Hagerne er som regel smartere end politikerne i det stykke. Jeg skal ikke gå så meget i detaljer, men nævne det alvorligste til sidst.

De 30.000-35.000 lejligheder, som allerede er udstykket eller anmeldt til udstykning, rører man ikke, hvis ikke jeg tager meget fejl. Det er simpelt hen katastrofalt; det kan ikke være rigtigt. Jeg er enig med fru Kirsten Jacobsen på ét punkt: det er de værste hajer, der allerede har ordnet sagerne. Det må man altså gøre noget ved.

Så siger man: ja men erstatningskravene. Dér vil jeg gerne sige, at det ikke bliver billigere af at lade det køre. Det bliver bare fordelt på færre. Det er muligt, der kommer er-